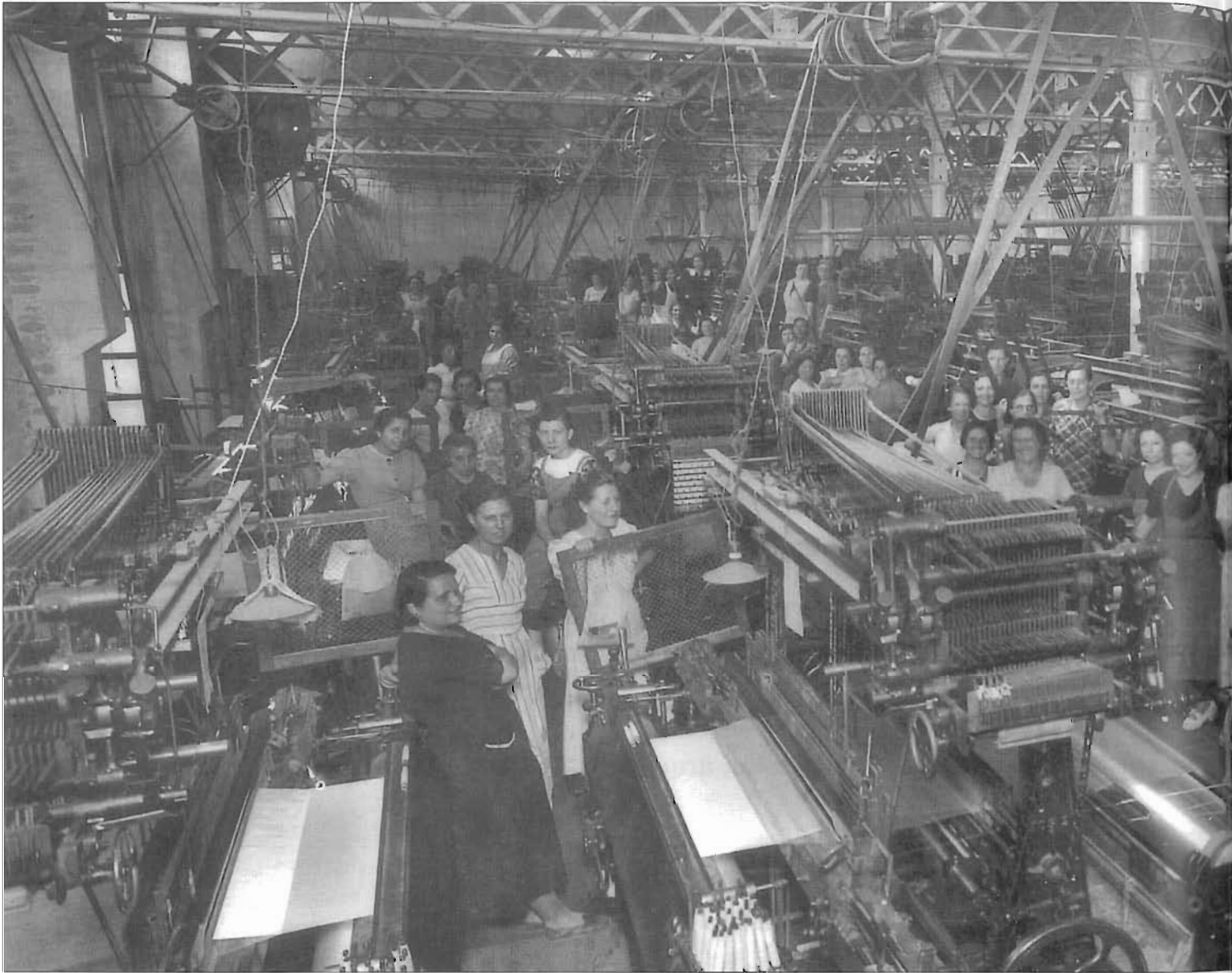

EDITORIAL

El capvespre de la Manchester Catalana

Com deia Agustín Díaz Yanes, “nadie hablará de nosotras cuando hayamos muerto”. Bé, si no ho fem els interessats que vivim al Poblenou i l’estimem, així serà. L’interès, que un observa en altres ciutats estrangeres que tenen un ric passat industrial per mantenir edificis fabrils que evoquen un altre temps i conserven així la memòria, a casa nostra és escàs. Hi ha qui diu que tot prové del pacte no escrit de la transició política de fer taula rasa del passat de tota mena, com si només tinguéssim present i futur. Un arxiu històric no el pot subscriure, aquest pacte, i, des de la seva modèstia, dedica el dossier d’aquest número a fer un repàs a indústries que avui són ja història, s’han transformat o encara funcionen. És simplement un tast, ja que un treball més exhaustiu el deixem per més endavant, qui sap si en un altre número d’*Icària*, qui sap si en forma d’exposició.

Martí Checa, que per encàrrec municipal va fer un estudi que de moment dorm el somni dels justos, és l’autor del principal material, que inclou també un estudi de Can Saladrigas. Jordi Fossas aporta un curiós treball sobre la vida dels Saladrigas, a través de les factures que un dia es van trobar en un racó dels Encants.

Nicasi Camps, per la seva banda, fa un estimulants repàs als comerços més antics del barri, que ja han ultrapassat els tres quarts de segle de vida. És una atractiva aportació que complementa aquest dossier d’indústries i comerços en un temps que podríem qualificar com “de capvespre de la Manchester Catalana”. El Poblenou afronta un futur que aportarà 30.000 habitants més, pel cap baix, i, per tant, serà molt diferent de la seva vida tradicional. L’equació **Poblenou = fums i fàbriques** deixa pas a un altre barri on es barrejarà un teixit tradicional, de barri antic, amb les noves avingudes amb blocs de pisos que conformen la Diagonal i Diagonal Mar. I, tanmateix, ara més que mai creiem que cal saber d’on venim per a no perdre la identitat i per a saber millor cap on anem.

És un dossier que sabem que és incomplet, perquè la indústria, l’*alma mater* poblenovina, i el moviment obrer que va sortir d’entre les seves màquines i de la injustícia d’unes condicions de vida, donen no solament per un llibre, sinó per llibres, documentals, exposicions... L’Arxiu Històric del Poblenou, des de la seva modèstia, hi contribuirà tant com pugui.